

“Bruixes”

(versió representada)

Escena primera: La Vall de les bruixes.

Al mig de l'escenari, dreta i immòbil, hi ha la Marta amb el cap cot i els ulls tancats. Quan el narrador diu: “Inesperadament, un peu li va lliscar...”, comença a ajupir-se i s'estira al terra. Aleshores, apareix el rellotge de paret que sempre marca les dotze en punt. A patir d'aquest moment la Marta farà el que explica el narrador (alçar els ulls, incorporar-se, atansar-se al rellotge...). Després tornarà a quedar immòbil amb el cap cot i els ulls tancats.

Narrador: Ella només pensava que volia fugir. El camí per on passava li era completament desconegut, però corria sense parar. Hi havia boira baixa, molt espessa. La sentia fins el moll de l'os. Amb prou feines podia veure on trepitjava... però seguia corrent. Inesperadament, un peu li va lliscar damunt una llosa humida i va caure parant el cop amb les mans. Va alçar els ulls buscant les forces que l'ajudessin a posar-se dempeus altra vegada. Va ser llavors quan descobrí un moble mig tombat que jeia abandonat molt a prop del camí. S'aixecà i s'hi va acostar. Era l'habitacle d'un enorme rellotge de paret. Es va fixar que la busca dels segons es movia perfectament, ben compassada, però el rellotge sempre marcava les dotze en punt. Devia estar espatllat. Ella, completament suada, pensà que havia de fugir... fugir? ...de què?...fugia d'algú?...o volia arribar el més aviat possible a un indret màgic que l'atreia amb una força colossal?...

S'obra el focus que il·lumina el decorat. Sota el decorat hi ha una banqueta. La Marta avança lentament cap a la llum, es posa les mans a la cara i s'asseu sobre la banqueta. Apareix la bruixa que s'asseu davant d'ella i la Marta s'hi abraça fortament.

Narrador: La boira espargia i tot semblava asserenar-se. Ella també. Mirant endavant es va adonar que aviat el camí es confonia amb una mena de núvol de llum. Seguí avançant, aquest cop sense córrer, fins al lloc on semblava que naixia el dia. Quan hi va arribar quedà engegada pel feix lluminós que tot ho cobria i es posà les mans als ulls amb un gest involuntari. Va fer una última passa però el seu peu no trobà cap suport i es precipità a l'abisme. Tot va anar molt de pressa. Es sentí morir però, de sobte, es va trobar asseguda damunt una escombria que volava, agafada a una jove preciosa que li somreia i li anava mostrant una visió extraordinària. No podia donar crèdit al que veia: era una petita vall on les muntanyes estaven formades per cases i més cases, totes amuntegades, entre molts arbres i arbustos diferents, perfectament integrades en el conjunt. No es veia cap escala ni cap camí enlloc i tots els habitatges, a més de les finestres, tenien una gran obertura circular centrada a la part superior per on entraven i sortien aquelles criatures fantàstiques muntades en les seves escombres màgiques. Era un paisatge meravellós.

Marta: On som?

Bruixa: **A la Vall de les Bruixes.**

1.- La Vall de les bruixes

La Marta i la bruixa continuen assegudes a la banqueta.

Marta: Tot això és molt bonic, m'agrada, però ara jo he de tornar a casa amb els meus fills.

Bruixa: **Tu i la teva família podeu quedar-vos aquí, si voleu.**

Marta: (Somrient) Jo no sóc una bruixa.

Bruixa: **(Amb picardia) Vols dir que no ho ets?**

Marta: (Cridant amb fermesa) Jo no sóc BRUIXA!!!